

**PARAULES DITES A L'ACTE ACADÈMIC DE GRADUACIÓ:
PROMOCIÓ DEL 2005**

per

Josep Joan Moreso

Rector de la Universitat Pompeu Fabra

Benvolguts graduats,

Benvolgudes graduades,

El dia d'avui és un dia de joia. D'immensa joia per a tots vosaltres, graduades i graduats, que heu assolit un dels vostres objectius més importants a la vida. D'immensa joia per a les vostres famílies que se senten orgulloses de vosaltres. D'immensa joia, també, per als vostres degans i deganes i per a tots els vostres professors que veuen el fruit del seu treball. És a aquesta joia a la qual se suma el vostre Rector i vol celebrar-la amb tots vosaltres.

Preparant aquesta intervenció he fet el que tots vosaltres heu fet tantes vegades alhora d'escriure un treball, una pràctica, un text per alguna assignatura. Connectar-me a Internet i anar a *Google*, he posat les paraules 'graduation', 'ceremony', 'university'. M'han sortit dos milions vuit centes setanta mil entrades! M'he fixat amb una que era, en realitat, un fòrum obert sobre les cerimònies de graduació i es preguntava si aquests actes són estúpids o tenen una especial rellevància, un contingut

simbòlic. Vull que veieu aquesta curta intervenció meva com una aportació més d'aquest fòrum.

Vull defensar que aquest acte té una especial rellevància, un contingut simbòlic d'alt valor. Donat que sóc un jurista, acostumat a barallar-me amb els arguments, presentaré el meu punt de vista a través d'un sil·logisme ben simple: els éssers humans celebrem festivament tots els esdeveniments importants de la vida. El fet de graduar-se a la Universitat és important a la nostra vida. Per tant, els éssers humans celebrem la graduació a la Universitat. La veritat de la conclusió d'un sil·logisme no depèn només de la seva correcció formal, sinó també de la validesa de les seves premisses. Que la festa està present en tots els moments importants de la nostra vida ens ho poden garantir els sociòlegs i antropòlegs, ara bé, tots sabem que on hi ha societat humana hi ha també espais de festa i celebració. Deixeu-me ser una mica pedant i usar el llatí en aquesta cerimònia: *ubi societas, ibi festum*.

La segona premissa és, no obstant, la més rellevant: la importància de graduar-se. Heu passat uns quants anys a la Universitat Pompeu Fabra. Heu passat moltes hores a les aules d'aquesta Universitat, a les seves biblioteques, heu estudiat molt, de fet un dissabte com aquest de l'any passat estàveu estudiant, molts de vosaltres, aquí al costat, a la biblioteca de les Aigües preparant els vostres exàmens del primer trimestre. Confio en què també heu fet altres coses durant el vostre període d'universitaris: heu llegit bona literatura, heu anat al cinema, al teatre, a l'òpera, a concerts i exposicions varies, us heu associat i heu fet activitats diverses per defensar aquelles causes que creieu que són justes.

Heu tingut moments d'alegria i moments de desànim que ara us venen a la memòria. Ho heu fet en una Universitat que està pensada per a vosaltres, que està dissenyada per treure el millor de vosaltres, per fer de vosaltres persones competents per tal de construir-vos un pla de vida a la vostra mida que enriqueixi la societat de la que formeu part.

I a partir d'ara queda el futur davant de vosaltres com una porta oberta. Haureu de prendre decisions: accepteu la primera oferta de treball que us arribi o n'espereu una de millor? Tracteu de formar-vos més adequadament seguint estudis de postgrau en aquesta Universitat o en algun altra o no ho feu? A la vida sempre hem de prendre decisions en condicions d'incertesa. Els meus darrers mesos de la llicenciatura els recordo angoixat per prendre la decisió de si començava a preparar les oposicions per esdevenir jutge o sol llicitava una beca de recerca per fer la tesi doctoral. Ja podeu imaginar quina va ser la meva decisió i n'estic satisfet. Després he comprès, i amb aquesta confessió vull ajudar-vos a minimitzar la pressió que sentiu, que en les decisions importants que prenem hi ha un component molt gran d'atzar. Allò que realment és el més important no és la decisió que prenem, sinó que aquesta decisió sigui autèntica, siguem capaços de fer-la nostra de manera que la nostra vida passi a estar impregnada per aquesta decisió, de manera que nosaltres siguem capaços de veure-la com una decisió *pròpia*.

No tinc cap dubte que sortiu de la nostra Universitat equipats amb els estris necessaris per dissenyar el vostre futur. Vosaltres no en sou del tot conscients, penseu que només teniu coneixements teòrics massa desvinculats de la vida real, que no sabeu prou idiomes, que sou massa

joves per resoldre els problemes que haureu de resoldre. Però això, creieu-me, no és veritat. Implícitament sabeu moltes més coses de les que en sou conscients. Heu après a resoldre problemes complexos, a relacionar-vos amb persones molt diferents i quan comenceu a caminar us mantindreu dempeus amb més facilitat de la que penseu.

D'altra banda, de manera similar a la qual cadascú de vosaltres és d'una família, d'un poble i d'un país determinat, també sou a partir d'ara antics alumnes d'una Universitat determinada, de la Universitat Pompeu Fabra. Sé que dureu aquest símbol amb l'orgull que sentiu d'haver-ne format part. El crèdit d'una institució com la nostra depèn molt fonamentalment del vostre orgull, de la vostra capacitat d'escampar pel món l'experiència que heu viscut entre nosaltres. Per a vosaltres, la porta de la Universitat estarà sempre oberta. Aquesta serà sempre la vostra casa.

La responsabilitat dels graduats universitaris és òbviament millorar els recursos i el benestar del seu país i de la seva gent. El país us necessita, necessita més persones amb la capacitat de crear més riquesa per a tothom. Tenir graduats universitaris del millor nivell és un objectiu estratègic per qualsevol societat. No obstant, a la Universitat també heu adquirit capacitat crítica, elements per construir un discurs que no es conformi amb allò que tenim, sinó que tracti de millorar-ho. Són moltes les mancances que té la societat global en la que vivim, són moltes – diguem-m'ho clar- les injustícies en les quals convivim. També s'espera de vosaltres que amb el vostre alè, amb la vostra actitud i amb les vostres conviccions, canvieu allò que s'ha de canviar per construir una societat

més justa, per acabar amb les discriminacions, per fer de les nostres societats humanes espais d'igual llibertat per a tothom.

I aquest passat prenyat de futur és el que avui celebrem. *Alma mater*, contràriament al que alguns pensen perquè *alma* és un fals amic del llatí, no vol dir *la mare ànima*, sinó la *mare nodridora*. Per tant, que la Universitat Pompeu Fabra sigui per sempre la vostra *alma mater*.

Moltes gràcies.